

Căn hộ tầng 14

Thạch Đại (Trung Quốc)

Cách đây không lâu, Trương Quyền Thành rất ưng ý một căn hộ của một người muốn nhượng lại. Căn hộ ở tầng 14. Vợ anh - Bình Đoàn Đoàn - nghe nói đó là nhờ một người bạn của anh mách mối, chị xem nhà xong cũng rất vừa ý, thế là việc mua nhà được quyết định.

Nhưng thật không ngờ, căn hộ ngay trên đầu họ ở tầng 15 lại chính là căn hộ mà người yêu cũ của anh đang ở, chính cô này đã mách mối cho anh; tin ấy do nhân viên quét dọn tầng 14 vô tình tiết lộ cho chị biết. Người đó nói: "Cô Diêu ở tầng 15 tốn nhiều công sức lắm mới thu xếp ổn thoả cho việc anh chị mua lại căn hộ này. Anh chị có được người láng giềng tốt bụng như thế là may lắm đấy".

Tên cô Diêu được nhắc đến khiến Bình Đoàn Đoàn như bị sét đánh ngang tai. Khi chị yêu Trương Quyền Thành, anh đã "thú nhận" với chị: hồi học cùng trường đại học, cô Diêu là người yêu đầu tiên của anh, nhưng hồi ấy cô bị bệnh tim nên cha mẹ anh can ngăn, vì thế mà hôn nhân không thành. Từ đó đến nay đã là mười năm, thế mà cô Diêu vẫn phòng không chiếc bóng.

Biết được bí mật này, Bình Đoàn Đoàn rất buồn. Sao lại khéo đến thế, bỏ ra mười vạn nhân dân tệ để từ nay vợ chồng chị phải ở ngay dưới chân cô ta! Sống như thế khó chịu đến mức nào, chẳng cần nói thì ai cũng biết.

Một hôm trước khi đi làm, anh bảo chị hôm nay anh không ăn cơm tối. Vốn đã nghi ngờ, chiều tối hôm ấy, Bình Đoàn Đoàn lập tức quyết định phải do thám tầng trên xem sao. Chị gọi cửa, khi cửa mở ra, chị phát hiện cô Diêu ăn vận, trang điểm như sắp sửa đi đâu đó. Khuôn mặt xinh đẹp của cô dù đã đánh phấn sơ sơ nhưng vẫn có vẻ nhột nhột. Chị ra giọng nhiệt tình chào hỏi:

- Chào cô! Nhờ cô hết lòng giúp đỡ, tôi và anh Quyền Thành mới mua lại được căn hộ vừa ý. Tôi nhiều lần đã muốn lên cảm ơn cô.

Cô Diêu nhoẻn miệng cười, khiêm tốn đáp:

- Không phải cảm ơn đâu, chỉ cần căn hộ vừa ý anh chị là được.

Cô Diêu vừa đáp vừa xỏ giày, một tay còn cầm chiếc ví lên, rõ ràng có ý muốn tiễn khách. Bình Đoàn Đoàn đành phải cáo từ. Chị tức lắm, không chịu cho qua. Tối hôm nay chồng chị hẳn không bận tiếp khách. Giác quan thứ sáu như mách bảo trong chuyện này hẳn có điều không bình thường. Liên hệ với việc cô Diêu cũng đi đâu đó, chị quyết định theo dõi họ.

Hoá ra cô Diêu không phải loại người nhạy bén, cô không hề cảm thấy đằng sau mình có cái đuôi bám theo. Cô đi taxi, Bình Đoàn Đoàn cũng giong tay ngoắc xe. Tới cửa một tiệm rượu, cô xuống xe đi vào, chị cũng xuống xe ngay sau đó. Cuối cùng chị đã nhìn thấy người mà chị không muốn thấy nhất: chồng chị đứng ở cửa tiệm rượu đón cô Diêu. Nhìn hai người ôn lại mối tình xưa, đôi mắt mở to của chị như muốn ứa máu. Chị không thể hiểu được, vì sao anh lại giấu chị?

Đứng dưới gốc cây bên hè đôi diện, chị nghiêng răng ken két, mặc cho bụng đói sôi ùng ục. Hai người ngồi xuống bàn còn bỏ trống ngay sát bên hè. Trương Quyền Thành đưa tờ thực đơn cho cô

Diêu chọn lựa, lại còn gọi một chai rượu nhỏ. Hai người cười tủm tỉm mời rượu nhau mà không ngờ đứng dưới bóng cây trong màn đêm, chị đang giận bưng bưng như trong lòng có lửa đốt. Nhưng chị nín nhịn, không muốn làm âm ỉ nơi công cộng như những người đàn bà đánh ghen khác.

Đột nhiên chị thấy cô Diêu đánh rơi cốc rượu trong tay, rượu đổ xuống váy cô, đầu cô ngoẹo trên lưng ghế, hai cánh tay buông thõng như là không còn tri giác. Chồng chị vội vàng đứng dậy đỡ cô Diêu, dường như còn cuống quýt gọi tên cô.

Vốn là y tá được huấn luyện chuyên ngành, lập tức chị hiểu ngay là đã xảy ra chuyện gì. Chị lập tức nhào qua đường, xuất hiện đột ngột trước mặt chồng. Chị nhanh nhẹn mở ví của cô Diêu lấy thuốc Cứu tâm hoàn đổ cho cô Diêu uống, vì chị biết người có bệnh tim thường mang thuốc này theo để phòng thân. Tiếp đó chị bảo chồng bế cô Diêu mềm nhũn vì bất tỉnh đi theo chị. Chị chặn một chiếc taxi bảo tài xế đưa họ tới bệnh viện gần nhất.

May mà cấp cứu kịp thời. Khi tỉnh lại, nằm trên giường bệnh cô Diêu cầm tay chị nói:

- Anh Quyền Thành thật là người có phúc!

Nghe câu ấy, Bình Đoan Đoan rất cảm động. Chị vội quay mặt đi, nỗi chua xót và lửa ghen trong lòng lập tức tắt lịm.

Trên đường từ bệnh viện về nhà, Trương Quyền Thành bấy giờ mới nói cho vợ biết, cha mẹ cô Diêu ở nước ngoài muốn đón cô sang đó chữa bệnh, chỉ vài ngày nữa là cô lên đường. Anh mời cô ăn tối vừa để cảm ơn, vừa để tiễn chân cô.

Phạm Tú Châu dịch

(Theo Lao Động)

Việt Báo